

O FORTE E BORRACHO VENTO DO LESTE DA RÍA DE MUROS

Por: Manuel Chazo Cores

Tres anos de colleita, de abundante pesca na ría de Muros, de xoubiñas mesturadas nos seus tamaños con algunhas sardiñas no medio.

As tarrafas de Laxe, Corme e Camariñas navegaran dende os seus respectivos portos para a pesca na ría de Muros. Largaban as súas redes á alba e regresaban coas *piricas* cargadas de xoubiñas ao porto de Muros, onde botaban toda a tempada pescando. O porto de Muros estaba a tope de tarrafas, xeiteiros e motoras para vender a pesca. Tamén, todos os galeóns da ría de Arousa estaban fondeados na baía de San Pedro (Muros).

Unha madrugada, cando todo estaba en calma, o borracho vento do leste entrou como un furacán e os galeóns empezaron a garrear coa áncora no fondo. Neses momentos, houbo que largar ata dous rizóns ao mar axudados polas chalanas. Os rizóns tampouco axudaron e os galeóns foron ao garete. Os galeóns que tiñan motores tiveron que acendelos. O mar voaba polos aires.

O galeón que tiña un bo motor era a <Vaca de Ons> e abrigouse no porto. O galeón, de dous paus, da casa Alvarellós, que era de Don José Barral, foise co vento buscando a rampla e quedou varado.

O galeón chamado <Camallón> foise ao garete e atravesouse na enseada do porto cargado de xoubiñas. Non podían poñer defensas, debido á forza do vento, aínda que, deslizándose paseniñamente, logrou saír da escollera e entrar no porto con dificultades. O patrón, José Sabor, gritando ao ver ao meu pai, José Marcelino Chazo, enriba do peirao, dicíalle:

- Marcelino, Marcelino, a onde veño a perder o barco.

O meu pai, que non vía a forma de axudarlle, ordenou, dende enriba do peirao, aos que estabamos no motoveleiro, amarrar

coa tira da maior, a chalana e, pouco a pouco, ir soltando. Cando a chalana estaba rozando o peirao, nun chimp e arriscando a súa vida, saltou a ela e unha vez a bordo do <Joaquín> díxome:

- Manolo avante, a ver se podemos levantar os rizóns e a áncora e axudarlle.

O mar, por mor do forte vento, andaba polo aire e a molladura notabámola no corpo. Logramos amarrar o barco e entrar no porto de abrigo. Foi toda unha loita de rudos mariñeiros; salvamos a vida e os barcos.

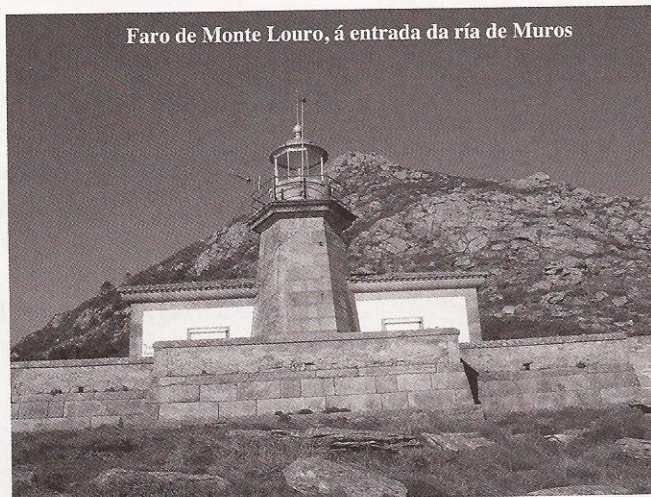
Mentres faciamos a manobra e antes de entrar no porto de Muros, fixámonos como as demais tarrafas, coas *piricas* cargadas de xoubiñas, largaban pola popa gasóleo, para que as ondas no entraran a bordo das *piricas* e con iso salvar moitas toneladas de peixe.

Xa no porto, e mentres esperabamos, vimos como os mariñeiros de Muros coidaban as súas embarcacións. Muros era un porto alimentado. Durante moito tempo, ata rematar a colleita, o porto arrecendía a gloria, a xoubiñas e sardiña asada.

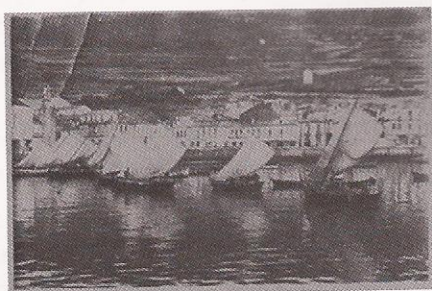
Rematado o embate do borracho vento do leste, os pescadores puideron saír de novo a pescar. A baía de San Pedro en Muros, ten para min este recordo do borracho vento do leste.

Rematada esta aventura e antes de partir cara ao noso porto base, fomos a terra a mercar roupa interior, pois as molladuras foran boas. Tamén mercamos xoubiñas e chegamos ao porto de Vilanova de Arousa como se nada pasara. Na ría de Muros quedaban as *arrusadas* das tarrafas de Laxe, Corme e Camariñas que eran moi pescadoras e tamén das xeiteiras de Noia, Muros, O Grove,...

Todos os galeóns de Vilanova de Arousa, Vilaxoán e da Pobra do Caramiñal ían á procura desas colleitas de xoubiñas á baía de San Pedro en Muros.

Faro de Monte Louro, á entrada da ría de Muros

Mirando ao mar soñei que estabas xunto a min e acordándome de ti chorei, a vida que se foi. Xamais ha de volver a min e iso que estou mirando ao mar. "Ría de Arousa"

